

EVANKELIUMI Joh. 12:12–24

Seuraavana päivänä levisi tieto, että Jeesus oli tulossa Jerusalemiin. Ihmiset, joita oli saapunut juhlille suurin joukoin, ottivat palmunoksia ja menivät häntä vastaan huutaen:

- Hoosianna!

Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä,
Israelin kuningas!

Jeesukselle tuotiin aasi, ja hän nousi sen selkään, niin kuin on kirjoitettu:

- Älä pelkää, tytär Siion,
sinun kuninkaasi tulee!

Hän ratsastaa nuorella aasilla.

Opetuslapset eivät vielä tuolloin ymmärtäneet tätä, mutta kun Jeesus oli kirkastettu, he muistivat, että hänestä oli näin kirjoitettu ja että hänelle myös oli tapahtunut niin.

Ne, jotka olivat olleet Jeesuksen mukana, kertoivat, miten hän kutsui Lasaruksen haudasta ja herätti hänet kuolleista. Tämän vuoksi, kuultuaan millaisen tunnusteen Jeesus oli tehnyt, ihmiset lähtivät joukolla häntä vastaan. Fariseukset puhuivat keskenään: ”Näettekö? Mikään ei auta. Koko maailma juoksee hänen perässään.”

Niiden joukossa, jotka olivat tulleet juhlille rukoilemaan Jumalaa, oli myös muutamia kreikkalaisia. Nämä tulivat Filippuksen luo - sen, joka oli Galilean Betsaidasta - ja sanoivat: ”Me haluaisimme tavata Jeesuksen.” Filippus meni puhumaan asiasta Andreakselle, ja sitten he molemmat menivät Jeesuksen puheille.

Jeesus sanoi heille:

”Hetki on tullut: Ihmisen Poika kirkastetaan. Totisesti, totisesti: jos vehnänyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää vain yhdeksi jyväksi, mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon.”

SAARNA

Jeesus saapuu Jerusalemiin riemusaatossa. Miksi siis puhumme Kunnian kuninkaan alennustiestä? Kaikkihan näyttää aivan päinvastaiselta. Tämä sama kertomushan on edessämme silloin, kun aloitamme uutta kirkkovuotta. 1. adventtisunnuntaina kirkot täyttyvät ja laulamme sydämemme pohjasta Hoosianna-hymniä. Myös riemullinen adventtivirsi on täynnä iloa ja toivoa:

Käy, kansa, Herraasi vastaan, nyt kiiruhda riemuiten

ja palmuista oksia taita ilosaatossa Kristuksen.

Jo katsele, tytär Siion, kirkkauttaan

ja riemuitse ja kuuluta laupeuttaan!

Mutta adventin ja joulunkin sanoma saa merkityksensä vain yhteydessä palmusunnuntain ja pääsiäisen tapahtumiin. Mehän toki kristittyinä tiedämme, mitä Jeesuksella oli edessään saapuessaan Jerusalemiin, vaikka häntä vastaanottaneet eivät siitä näyttäneet mitään tietävän tai aavistavan. Opetuslapsilleen Jeesus oli jo alkanut puhua tulevasta kärsimyksestään, mutta sitä eivät heidän ymmärtäneet eivätkä halunneet sellaisesta kuulla. Sen sijaan he olivat tässä riemusaatossa mukana.

Entäpä jos katsoisimme tätä kertomusta elokuvana, jonka juonenkäännteitä emme etukäteen vielä tiedä. Yleensä ohjaaja haluaa jollakin tavalla pohjustaa sitä, mikä seuraa. Katsoja siis aavistaa taustalla olevasta musiikista tai erilaisista vihjeistä, mitä kenties on odotettavissa. Jos tarinan kertomisessa seuraa esimerkiksi vakava onnettomuus, sitä edeltää yleensä seesteinen ja onnellinen hetki, jolloin kaikki on liiankin hyvin. Katsoja siis aavistaa, että kohta seuraa vääjäämättä jotain ikävää. Tässä tapauksessa ohjaaja olisi varmaankin vanginnut riemusaattoa seuranneiden fariseusten ja ylipappien happamat ja vihamieliset katseet.

Evankeliumeissa tähtäyspiste on kaiken aikaa siinä, mitä tapahtuu koko kertomuksen lopussa. Ei evankeliumin huipennus ollut tässä Jeesuksen riemusaatossa. Ei hänestä tullut kansansa vapauttajaa, maanpäällistä kuningasta tai messiasta. Ei hän jäänyt aikalaistensa mieleen ihmeitä tekevänä parantajana, elämänviisauksien opettajana tai ylipäättänsä hyvänä ihmisenä. Hänestä tuli enemmän, paljon enemmän. Palmusunnuntaista alkava kärsimystie oli käytävä läpi. Ilman kärsimystä, ilman ristinkuolemaa, ilman ylösnousemusta meillä ei olisi kristillistä kirkkoa eikä jäljellä mitään muistoa Jeesuksesta.

Jos Jeesuksen aikalaisilla ei ollut käsitystä ja ymmärrystä, minkälainen Jeesuksen kohtalo oli oleva, hän itse kuitenkin tiesi tehtävänsä. Siitä apostoli Paavali kirjeessään filippiläisille todisti:

*...Hän ei pitänyt kiinni oikeudestaan olla Jumalan vertainen
vaan luopui omastaan.
Hän otti orjan muodon ja tuli ihmisten kaltaiseksi.
Hän eli ihmisenä ihmisten joukossa,
hän alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti,
ristinkuolemaan asti... (Fil.2)*

Jeesuksen alennustie kulminoituu myös evankeliumitekstimme lopussa. Pääsiäisjuhille oli saapunut myös kreikkalaisia rukoilijoita, jotka halusivat tavata Jeesuksen. Kun opetuslapset veivät tästä sanaa Jeesukselle, hän ikään kuin torjuu tämän pyynnön ja kertoo varsinaisesta tehtävästään: *Jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää vain yhdeksi jyväksi, mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon.* Mikä syvä ja samalla hämmäntävä viisaus näihin sanoihin sisältyykään. Jeesus ei halunnut tulla kohdatuksi sankarina vaan Herran kärsivänä palvelijana. Ensin on kuoltava, kuljettava läpi routaisen maan, ennen kuin mikään voi kasvaa tai puhjeta kukkaan. Kristinuskon syvin sanoma on siinä, että kaikki ei pääty kuolemaan. Meitä lohduttaa iankaikkisen elämän toivo. Siitä meille saarnaa myös ympäröivä luonto. Martti Lutherin sanoin: *Ylösnousemuksen lupaus on kirjoitettu jokaiseen kevään lehteen.*

Elämässämme voi olla useinkin vaihteita, jolloin kaikki tuntuu olevan roudan peittämää, kuollutta ja pimeää. Juuri silloin, kun kaikki toivo tuntuu menneen, sinussa kasvaa jotain sellaista, mitä et vielä

näe. Jumalalla voi olla sinua varten jotain uutta, missä elämäsi voi puhjeta kukkaan. Sinulla voi olla vielä paljon annettavaa. Roudan alla ja kohmeessa ei mikään vielä vakuuta, että uutta on kasvamassa. Tätä odottaessamme voimme kuitenkin avartaa mieltämme ja näkökykyämme, että huomaisimme myös lähellämme olevan kärsivän ihmisen, toisen kylmettyneen. Emme ole kärsimyksessämme koskaan yksin. Mitä voisinkin tehdä toisten hyväksi? Vehnänjyvän tie on myös tie luopumisesta, oman edun tai hyvinvoinnin varjelemisesta. Tähän muutokseen tarvitaan joskus aikaa, joskus vain rohkeutta, jos ylipäätään haluaa elämänsä muutosta. Vehnänjyvän tielle tarvitsemme rinnalla kulkijoita, sellaisia, joiden kanssa voimme rehellisesti jakaa elämän kipuja ja kaipausta. Kaiken osaavan ja tietävän rinnalla on vaikea hengittää. Yhteys syntyy siitä, että matka on yhteinen, jaetaan puute ja lähimmäisen ikävä. Tälle tielle Vapahtajamme meitä kutsuu.

Askeleet, laulu uupuneesta kulkijasta, joka kokee kadottaneensa kaiken: uskon, toivon ja valon elämästään.

Askeleet uupuneet, yössä yksinäisyyden.

Vaienneet ovat laulut eilisen ja huomista en vielä nää.

Askeleet uupuneet, minne kuljen, tiedä en.

Kadonneet ovat voimat ihmisen ja jäljelle vain tyhjyys jää.

Tahtoisin olla kyyhkynen, joka taivaita piirtää ja lentää vapauteen.

Tahtoisin löytää uskon sen, joka vuoria siirtää ja kulkee päällä veen.

Mutta siipeni särkyivät tuulissa maan ja uskoni siemen ei kasvanutkaan.

Askeleet uupuneet, minne jäivät unelmat?

Säilyneet on vain muistot kalpeat ja toivottomuus valtaa maan.

Askeleet uupuneet, tässäkö nyt kaikki on?

Vaalenneet ovat viljat vainion ja sirppi seisoo paikallaan.

Tahtoisin jalat rohkeat, joilla juosta väsymättä yli suurten vuorien.

Tahtoisin antaa Herralle kaksi uskollista kättä ja alttiin sydämen.

Mutta jalkani juuttuivat maan kamaraan ja käteni väsyivät taistelemaan.

Askeleet uupuneet, Isä tuntee jokaisen.

Kyöneleet lempeästi kuivaten Hän kotiin johtaa eksyneen.

Askeleet uupuneet, Hän on käynyt saman tien.

Sirpaleet kaikki ristin luokse vien ja alkaa voin taas uudelleen.

Askeleet

Pekka Simojoki: Askeleet